

Sygn. akt *XVII AmE 192/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 13 kwietnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *Spółki z o.o. z siedzibą w D.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *Spółki z o.o. z siedzibą w D.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 5 października 2014 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od (...) *Spółki z o.o. z siedzibą w D.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt zł) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 192/15*

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 października 2014 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) Nr (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. w D. (powód) stwierdził, że (...) Sp. z o.o. naruszył warunek 2.2.1. „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia” koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 8 kwietnia 2010 r. Nr (...), w ten sposób, że nie dostosował eksploatowanych na stacji paliw w B. zbiorników o numerach ewidencyjnych: (...) i (...) do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych, których pojemność wynosi powyżej 2,5 m⁽³⁾ do przepisów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim

powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014 r. poz. 1853), zwanego dalej rozporządzeniem, tj. § 97 ust. 1 pkt 3 w związku z § 177 rozporządzenia wymagającego wyposażenia stacji paliw w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych do dnia 31 grudnia 2013 r. – pkt 1 decyzji.

W pkt 2 decyzji za działania opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. w D. karę pieniężną w wysokości 20.000 zł, co stanowi (...) przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez ww. przedsiębiorcę w 2014 r.

Od ww. decyzji powód złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości zarzucając jej:

- naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 6 oraz niezastosowanie art. 56 ust. 6a ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) poprzez przyjęcie, że przedsiębiorca nie dostosował w należyty sposób eksploatowanych przez siebie zbiorników o numerach ewidencyjnych: (...) i (...), a tym samym dopuścił się czynu o wysokiej szkodliwości i dużym stopniu zawinienia oraz poprzez ustalenie błędnej proporcji nałożonej kary względem możliwości finansowych przedsiębiorcy.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary ewentualnie o zmniejszenie kwoty orzeczonej kary i rozłożenie płatności na raty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje.

Decyzją z 8 kwietnia 2010 r. Nr (...) Prezes URE udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. na okres od 12 kwietnia 2010 r. do 12 kwietnia 2020 r.

W wyniku badania doraźnego-kontrolnego i okresowego zbiorników o numerach ewidencyjnych: (...) i (...) do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych, których pojemność wynosi powyżej 2,5 m³ eksploatowanych przez przedsiębiorcę na stacji paliw w B. Urząd Dozoru Technicznego (UDT) w dniu 12 marca 2014 r. wydał decyzję wstrzymującą eksploatację wyżej wymienionych urządzeń technicznych (K 1 – 2V akt administracyjnych).

Po otrzymaniu od UDT informacji na temat ww. decyzji, pismem z 28 sierpnia 2014 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez powoda nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi tj. warunku 2.2.1. o treści: „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia” (zawiadomienie o wszczęciu postępowania – K 4 – 4V akt administracyjnych).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania oraz późniejsze wezwania powód wyjaśnił m.in., że:

- „zbiorniki o numerach ewidencyjnych (...) nie są eksploatowane od 1 stycznia 2014 r. Są to zbiorniki jedno płaszczowe, a od daty 01 stycznia 2014 r. zdemontowana jest instalacja wyposażenia zbiorników stąd ich użytkowanie nie było możliwe.” (pismo z 8 września 2014 r. – K 5 akt administracyjnych),

- „Nie było składane odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego z 12 marca 2014 r. do Ministra Gospodarki (pismo z 29 października 2014 r. – K 8 akt administracyjnych),

- „zbiorniki o numerach ewidencyjnych (...) nie były napełniane we wskazanym okresie” (pismo z 29 października 2014 r. – k 9) w wezwaniu Prezesa URE z 23 października 2014 r. wskazano okres od września 2013 r. do 12 marca 2014 r., za który powód miał dostarczyć poświadczony notarialnie kopie książek napełnień dla wskazanych zbiorników,

- „Zbiorniki o numerach ewidencyjnych (...) nie były napełniane, w związku z tym nie posiadamy książki napełnień (pismo z 2 grudnia 2014 r. – k 27 akt administracyjnych),

- „ogólna sytuacja finansowa Przedsiębiorstwa jest stabilna, jednakże w porównaniu z rokiem ubiegłym pomimo wzrostu obrotów ogółem wykazujemy mniejsze zyski (porównanie I kwartału 2014 r. w zestawieniu z I kwartałem 2015). Wiąże się to ze zmniejszeniem przychodów ze sprzedaży usług, które to wymagają mniejszych nakładów w porównaniu ze sprzedażą towarów. Tak więc obecna sytuacja finansowa za okres 01-03/2015 oscyluje wokół straty na poziomie – 190000 zł.” (pismo z 8 maja 2015 r. – k 43 akt administracyjnych),

- „nie została wymierzona kara ani nie toczy się postępowanie w związku z eksploatacją zbiorników o nr ewidencyjnych (...) i (...). W przedmiotowej sprawie toczyło się postępowanie wyjaśniające przez Prokuraturę w P., które to zostało umorzone.” (pismo bez daty w odpowiedzi na wezwanie z 2 lipca 2015 r. – k 56 akt administracyjnych).

Udzielając wyjaśnień powód przedłożył w szczególności kopie następujących dokumentów:

- faktury VAT (...) wystawionej 18 listopada 2014 r. z tytułu czyszczenia zbiorników (2 szt.) wraz z wyłączeniem z eksploatacji – k 29 akt administracyjnych,

- dwóch protokołów odbioru zbiorników po czyszczeniu spisane w dniu 12 listopada 2014 r. na stacji paliw „w (...) Sp. z o.o. dotyczące zbiornika nr 2 o pojemności 20 m³ (protokół nr (...)) oraz zbiornika nr 1 o pojemności 5 m³ (protokół nr (...)) pojemności i numery zbiorników są zbieżne z takimi danymi dla zbiorników, o których mowa w niniejszej decyzji – k 30 – 33 akt administracyjnych,

- wypełnionego formularza opłaty z tytułu udzielonej koncesji, z którego wynika przychód z działalności objętej koncesją za 2014 r. w wysokości 35356254,00 zł – k 40 akt administracyjnych,

- pisma przedsiębiorcy z 8 września 2014 r. o wyrejestrowanie i wykreślenie z ewidencji zbiorników jedno płaszczowych o numerach ewidencyjnych: (...) i (...) – k 6 akt administracyjnych,

- pisma (...) Oddział w K. z 17 września 2014 r., znak: (...) informujące przedsiębiorcę o skreśleniu z ewidencji zbiorników o numerach ewidencyjnych: (...) i (...) – k 24 – 25 akt administracyjnych,

- rachunku zysków i strat za rok 2014 – k 39 akt administracyjnych.

Ze względu na okoliczności powołane przez powoda Prezes URE uznał za wskazane zwrócenie się do Urzędu Dozoru Technicznego Oddział w K. m.in. o wyjaśnienie zapisów w protokole wydanych przez ten organ.

Stanowisko (...) Oddział w K. przedstawiono w piśmie z 18 czerwca 2015 r. (k 47 – 48 akt administracyjnych), w którym stwierdzono, że w dniu badania 12 marca 2014 r. (K 49 i 51 akt administracyjnych), jak i w terminie późniejszym tj. w dniu kolejnego badania 19 sierpnia 2014 r. (K 53 i 54 akt administracyjnych), w zbiornikach o numerach ewidencyjnych (...), znajdował się magazynowany czynnik roboczy (odpowiednio ON oraz Pb95). W tym wypadku podstawowa funkcja eksploatacji – magazynowanie – była spełniona. Zbiorniki napełnione materiałem ciekłym zapalnym są urządzeniami technicznymi, które mogą stwarzać zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska poprzez rozprzestrzenianie się materiałów niebezpiecznych podczas ich magazynowania, zgodnie z art. 4 ustawy o dozorcze technicznym z dnia 21 grudnia 2000 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 963 z późn. zm.), takie zbiorniki znajdują się w ruchu. Zapis w protokole „Rewizja zewnętrzna urządzenia w ruchu” jest równoznaczna

z eksploatacją rozumianą jako magazynowanie materiału ciekłego zapalnego, a nie jako napełnianie zbiornika czy sprzedaż materiału. Podczas badań nie stwierdzono demontażu dotychczas zabudowanego na zbiorniku osprzętu. Z protokołów badań z 19 sierpnia 2014 r. ww. urządzeń technicznych wynika jaka ilość czynnika roboczego znajdowała się w każdym zbiorniku.

W dniu 12 marca 2014 r. wydano decyzje wstrzymujące ich eksploatację.

Jak wynika z protokołu badania doraźno – kontrolnego (...) Oddział w K. z dnia 19 sierpnia 2014 r. (K 53 akt administracyjnych) paliwa Pb 95 na stacji powoda P. zbiornik na paliwo nie był poddany modernizacji i nie posiadał zabudowanych urządzeń zabezpieczających przed przenikaniem czynnika roboczego do gruntu i wód oraz urządzeń sygnalizujących powstanie wycieku. Nie był dopuszczony do eksploatacji już na podstawie decyzji z dnia 12 marca 2014 r. W czasie badania stwierdzono 26 cm produktu, co z przedłożoną tabelą litrażowania nr zgłoszenia (...), nr podzielnicy (...) nr zbiornika (...) odpowiada 513 l produktu PB. Urządzenie nie spełnia wymagań odniesienia.

Oceny dokonano na podstawie Rewizji zewnętrznej urządzenia w ruchu

Zalecono niezwłocznie opróżnić zbiornik z produktu i zabezpieczyć przed napełnieniem, zneutralizować przestrzeń wewnętrzną i zabezpieczyć przed wyparciem wg dobrej praktyki inżynierskiej np. zamulenie, wykopanie.

Jednocześnie z protokołu tego samego Urzędu sporządzonego w tym samym dniu na tej samej stacji benzynowej (K 54 akt administracyjnych) zbiornik na olej napędowy nie był poddany modernizacji i nie posiadał zabudowanych urządzeń zabezpieczających przed przenikaniem czynnika roboczego do gruntu i wód oraz urządzeń sygnalizujących powstanie wycieku. Nie był dopuszczony do eksploatacji już na podstawie decyzji z dnia 12 marca 2014 r. W czasie badania stwierdzono 15 cm produktu, co zgodnie z przedłożoną tabelą litrażowania nr zgłoszenia (...), nr podzielnicy (...) nr zbiornika (...) odpowiada 780 l produktu ON. Urządzenie nie spełnia wymagań odniesienia.

Oceny dokonano na podstawie rewizji zewnętrznej urządzenia w ruchu.

Zalecono niezwłocznie opróżnić zbiornik z produktu i zabezpieczyć przed napełnieniem, zneutralizować przestrzeń wewnętrzną i zabezpieczyć przed wyparciem wg dobrej praktyki inżynierskiej np. zamulenie, wykopanie.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Brak jest podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

Stosownie do postanowień art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji przy czym naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów art. 56 ust. 2 pkt 12 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 pkt 1 wyżej powołanej ustawy, kary pieniężnej.

Art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawnionego działania przedsiębiorcy.

Koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do należytego wykonywania wynikających z niej obowiązków w zamian za możliwość prowadzenia reglamentowanej działalności.

Powód akceptując warunki udzielonej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 08 kwietnia 2010 r. Nr (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi zaakceptował również warunek 2.2.1. koncesji zgodnie z którym jest on obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Przedsiębiorca prowadząc profesjonalną działalność gospodarczą, jaką jest obrót paliwami ciekłymi powinien dołożyć wszelkich starań, aby wykonywana przez niego działalność gospodarcza prowadzona była przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne dla stacji paliw. Zgodnie z art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Szczególnym przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, bowiem, stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 Prawa energetycznego, wymaga ona uzyskania koncesji przez przedsiębiorcę. Koncesja natomiast, stosownie do art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego, określa nie tylko przedmiot i zakres działalności, ale również szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców. Wypełnianie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek każdego koncesjonariusza.

Zgodnie z § 97 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 177 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014, poz. 1853) stacje paliw do dnia 31 grudnia 2013 r. miały być wyposażone w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

Sąd w niniejszej sprawie za bezsporny uznał fakt, że powód do 31 grudnia 2013 r. nie wyposażył eksploatowanych przez niego na stacji paliw w B. zbiorników o numerach ewidencyjnych: (...) i (...) do magazynowania materiałów ciekłych zapalnych, których pojemność wynosi powyżej 2,5 m³ w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

Sporny w niniejszej sprawie jest fakt momentu zakończenia eksploatacji zbiorników magazynowanych.

Powód wyjaśnił, że nie eksploatował zbiorników od 01 stycznia 2014 r. Pozwany zaś twierdził, że powód eksploatował je co najmniej do 19 sierpnia 2014 r. na co wskazują wyjaśnienia i dokumenty przedstawione przez UDT. Pozwany wskazał, że powód po dniu 12 marca 2014 r., mimo wydania decyzji wstrzymujących eksploatację zbiorników o numerach ewidencyjnych (...) nadal je eksploatował, co zostało stwierdzone w toku badania doraźnego – kontrolnego tych zbiorników (protokoły z 19 sierpnia 2014 r.)

Sąd na podstawie protokołów UDT z ww. dni stanowiących dokumenty urzędowe stwierdził, że od 01 stycznia 2014 r. do co najmniej 19 sierpnia 2014 r. powód magazynował w zbiornikach ewidencyjnych (...) oraz (...) paliwo.

Z protokołów wynika, że zarówno w dniu badania 12 marca 2014 r., jak i w terminie późniejszym tj. w dniu kolejnego badania 19 sierpnia 2014 r. w zbiornikach o numerach ewidencyjnych (...), znajdował się magazynowany czynnik roboczy (odpowiednio ON oraz Pb95).

Zbiorniki napełnione materiałem ciekłym zapalnym są urządzeniami technicznymi, które mogą stwarzać zagrożenie m.in. dla środowiska poprzez rozprzestrzenianie się materiałów niebezpiecznych podczas ich magazynowania – vide art. 4 ustawy o dozorcze technicznym z dnia 21 grudnia 2000 r.

Aby zbiornik uznać za wyłączony z użytkowania powinien być zabezpieczony przed wybuchem poprzez oczyszczenie (z paliwa) i trwałe odłączenie od czynnych instalacji technologicznych - § 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie.

Z mocy ww. Rozporządzenia - § 97 ust. 1 pkt 3 - stacje paliw płynnych powinny być wyposażone w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. Zgodnie zaś z § 177 cytowanego Rozporządzenia stacje paliw płynnych użytkowane albo wybudowane przed dniem wejścia w życie

rozporządzenia powinny być wyposażone do dnia 31 grudnia 2013 r. w urządzenia, o których mowa w § 97 ust. 1 pkt 2 i 3.

W niniejszej sprawie powód nie dostosował w wymaganym terminie zbiorników znajdujących się na stacji paliw do wymogów rozporządzenia.

Należy wskazać, że powód nie udokumentował okoliczności, że od dnia 01 stycznia 2014 r. zaprzestał eksploatacji zbiorników w P., a tym samym nie wykorzystywał ich już do magazynowania paliw ciekłych, a więc nie był zobowiązany do wyposażania zbiorników paliw w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych, pomimo wezwań Prezesa URE. Przy tym z protokołów UDT wynikało, że „Rewizja zewnętrzna urządzenia dała wynik negatywny”. W celu usunięcia wątpliwości dotyczących znaczenia pojęcia „urządzenie w ruchu”, Prezes URE zwrócił się do UDT o wyjaśnienie, czy to określenie jest jednoznaczne z eksploatacją (użytkowaniem) zbiorników, rozumianą jako napełnienie zbiornika czynnikiem roboczym. Odpowiedź UDT była jednoznaczna: „W dniu badania 12 marca 2014 r., jak i w terminie późniejszym tj. w dniu kolejnego badania 19 sierpnia 2014 r. w zbiornikach o numerach ewidencyjnych (...), znajdował się magazynowany czynnik roboczy (odpowiednio ON oraz Pb95). W tym wypadku podstawowa funkcja eksploatacji – magazynowanie – była spełniona. Zbiorniki napełnione materiałem ciekłym zapalnym są urządzeniami technicznymi, które mogą stwarzać zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska poprzez rozprzestrzenianie się materiałów niebezpiecznych podczas ich magazynowania, zgodnie z art. 4 ustawy o dozorcze technicznym z 21 grudnia 2000 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 963 z późn. zm.), takie zbiorniki znajdują się w ruchu. Zapis w protokole „Rewizja zewnętrzna urządzenia w ruchu” jest jednoznaczna z eksploatacją rozumianą jako magazynowanie materiału ciekłego zapalnego (...). Należy jednak zauważyć, że podczas badań nie stwierdzono demontażu dotychczas zabudowanego na zbiorniku osprzętu.”

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 76 § 1 k.p.a. dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzanych przez organy jednostek organizacyjnych lub podmioty, w zakresie poruczonych im z mocy prawa lub porozumienia spraw (art. 76 § 2 k.p.a.).

Odnosząc się do twierdzeń powoda jakoby nie eksploatował zbiorników, a jego zaniechanie nie miało na celu obejścia przepisów prawa czy zlekceważenia porządku prawnego należy zwrócić uwagę na § 7 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosieżne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, zgodnie z którym zbiorniki wyłączone z użytkowania powinny być zabezpieczone przed wybuchem poprzez ich oczyszczenie i trwale odłączenie od czynnych instalacji technologicznych. Tymczasem powód twierdząc, że nie użytkował zbiorników od 1 stycznia 2014 r. zlekceważył ww. przepis i zwlekał z oczyszczeniem zbiorników do 12 listopada 2014 r. lekceważąc również decyzje UDT wyłączające te zbiorniki z eksploatacji, a mianowicie decyzje z 12 marca 2014 r. W wyniku kolejnego badania przedmiotowych zbiorników w dniu 19 sierpnia 2014 r. UDT stwierdził: „Zbiornik nie poddany modernizacji i nie posiada zabudowanych urządzeń zabezpieczających przed przenikaniem czynnika roboczego do gruntu i wód oraz urządzeń sygnalizujących powstanie wycieku. Nie dopuszczony do eksploatacji na podstawie decyzji z dnia 12.03.2014 r. W czasie badania stwierdzono 26 cm produktu, co z przedłużoną tabelą litrażowania nr zgłoszenia (...), nr podzielnicy (...) nr zbiornika(...) odpowiada 513L produktu PB. Urządzenie nie spełnia wymagań odniesienia”.

Z uwagi na to, Sąd nie dał wiary oświadczeniom powoda, że od 1 stycznia 2014 r. zaprzestał eksploatacji tych zbiorników, a tym samym nie wykorzystywał ich już do magazynowania paliw ciekłych.

Tak więc delikt administracyjny określony w decyzji miał miejsce.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie naruszył więc art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Powód zarzucił również w odwołaniu naruszenie przez Prezesa URE art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki, od których uzależnione jest zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż wymaga to łącznego wystąpienia przesłanek określonych w art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego, którymi są znikomy stopień szkodliwości czynu oraz zaprzestanie naruszania prawa lub zrealizowanie obowiązku przez podmiot. Odnosząc się do szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę cel jakemu służy ma naruszony przez powoda przepis rozporządzenia Ministra Gospodarki. Wyposażenie zbiorników, w których przechowywane jest paliwo na stacjach paliw w urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych ma zapobiegać zanieczyszczeniu środowiska. Wobec tego zaniechanie, którego dopuścił się powód, godziło w dobro, jakim jest środowisko naturalne i konieczność jego ochrony adekwatna do zagrożenia, które niesie konkretna działalność ludzka.

Według Sądu stopień szkodliwości czynu w przedmiotowej sprawie nie był znikomy zważywszy na ewentualne skutki w postaci zagrożenia środowiska przez skażenie wyciekami paliwa Pb95 – 513 l i ON – 780 l, łącznie 1393 l. Co więcej o ile do pierwszej kontroli w marcu 2014 r. stopień winy powoda należy ujmować jako niedbalstwo to już po tej dacie do czasu dokonania czyszczenia obu zbiorników, należy powodowi przypisać cięższy stopień winy – umyślność.

Wprawdzie powód zaprzestał naruszania prawa, ale stopień szkodliwości czynu nie był znikomy. Zatem przesłanki nie zostały łącznie spełnione i z tego powodu nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Prezesa URE w zaskarżonej decyzji art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez ustalenie błędnej proporcji nałożonej kary względem możliwości finansowych przedsiębiorcy w ocenie Sądu wysokość kary została ustalona prawidłowo.

Ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględniony został stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu oraz możliwości finansowe.

Stopień zawinienia powoda należy uznać za duży.

Koncesja tworzy szczególną pozycję prawną Koncesjonariusza zarówno w sferze obowiązków jak i przywilejów. Po stronie obowiązków występuje m.in. obowiązek przestrzegania ogólnie obowiązujących przepisów, a koncesja poprzez warunek 2.2.1. nakładała na przedsiębiorcę obowiązek utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniający wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Przedsiębiorca jednak nie wywiązał się z nałożonego na niego warunkiem 2.2.1. obowiązku tj. nie dostosował w wymaganym prawem terminie tj. do 31 grudnia 2013 r. zbiorników znajdujących się na stacji paliw do wymogów rozporządzenia. Nie tylko zaniechał jakichkolwiek działań, których efektem byłoby wyłączenie tych zbiorników z użytkowania przed 1 stycznia 2014 r., w sposób przewidziany w § 7 rozporządzenia, ale dalej eksploatował zbiorniki czyniąc to na dodatek „bez decyzji i wbrew decyzji organu dozoru technicznego”. Zatem nie wykazał nawet minimalnej staranności w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a następnie dopuścił się świadomego lekceważenia porządku prawnego i prawomocnych decyzji właściwego organu.

Wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego. Zgodnie z tym przepisem wysokość kary pieniężnej nie przekracza 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Wysokość kary pieniężnej wymierzonej zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją wynosi (...) przychodu powoda wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w 2014 r. Wymierzona kara mieści się w granicach jakie wyznacza Prawo energetyczne, a jej wysokość należy uznać za odpowiednią dla wypełnienia jej represyjno – wychowawczej roli oraz niezbędną dla wymuszenia przestrzegania obowiązków nałożonych na powoda w udzielonej mu koncesji.

Ponadto zapłata kary w wysokości 20.000 zł nie wpłynie znacząco na sytuację finansową powoda, który w 2014 r. uzyskał przychód w wysokości (...).

Prezes URE wziął przy tym pod uwagę fakt, że powód nie był karany za naruszenie warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało oddaleniu na zasadzie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do jego wyniku na podstawie art. 98, 99 i 108 § 1 k.p.c.